Ч. 233 Неділя 18 (30) жовтня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Заяви парляментарних клюбів. — Справа ревізиї процесу Драйфуса).

Союз німецкого сторонництва народного ухвалив передвчера одноголосно що слідує: „З уваги, що на послідній засіданю угодової комісиї два сторонництва, репрезентовані на конференциї провідників клюбів лївиці, відлучили ся в важній справі від инших сторонництв лївиці, в наслідок чого конференция провідників клюбів лївиці не відповідає вже свому завданю, т. є. сотвореню одноцільного поступованя сторонництв лївиці, постановляє союз німецкого сторонництва народного відкликати своїх членів з конференциї провідників клюбів лївиці. Розуміє ся само собою, що німецке народне сторонництво так само на будуще, як і тепер, буде старати ся у всіх народних справах о одноцільне поступоване всіх німецких сторонництв“.

Сторонництво християньско-социяльне (антисемітске) ухвалило одноголосно таку заяву: „Союз християньско-социяльний, приймаючи з жалем до відомости постанову німецкого сторонництва народного о відкликаню своїх членів з конференциї провідників клюбів сполучених членів лївиці, пересьвідчує ся, що в наслідок того німецка солїдарна взаїмність розбита. Нинї християньско-социяльний союз застерігає собі, що буде входити лиш від часу до часу в зносини з провідниками инших німецких сторонництв в справі спільного і одноцільного поступованя“.

На зборах католицкого сторонництва народного ухвалено таку заяву: „Клюб католицкого сторонництва народного уважає своїм першим а головним обовязком дбати все і всюди о культурний поступ і о удержане великодержавного становища цілої Монархії. Стремлячи до тої цїли, буде клюб з усїх сил і в кождім напрямі, независимо від правительства, підпирати і підносити релїґійні, політичні і економічні інтереси королївств і країв. Длятого то буде клюб підпирати правительство о стілько, о скілько то буде годити ся з поставленими висше засадами. Клюб дуже жалує над національною борбою, яка вибухла з такою силою, бо така борба паралїжує кожду діяльність правительства зі шкодою для держави. Стоячи на становищи рівноправности всїх народів і племен, не може клюб підпирати радикально-народних стремлень. Виробивши в собі то глубоке пересьвідчене і руководячись ним в цілій своїй діяльности, клюб католицкого сторонництва народного не дасть ся звести з своєї дороги і з свого становища в раді державній мимо всякої напасти, без огляду на то, з котрої сторони они не походилиб“.

Німецке сторонництво поступове (лїберальне) ухвалило: „В наслідок постанови німецкого сторонництва народного, аби відкликати своїх членів з конференциї провідників клюбів, перестало то сторонництво бути одним з тактичних органів спільної акциї лївиці. Німецке сторонництво поступове, котре від початку сего законодатного часу все в порозуміню з иншими німецкими сторонництвами опозицийними старало ся, маючи на оці народну оборону, а одноцільне поступоване буде й на будуче уважати своїм народним обовязком ділати так, аби забезпечити спільне, одноцільне і тісне поступоване всїх німецких сторонництв лївиці, бо таке поступоване не було нїколи більше конечне і нагляче як іменно тепер“.

Молодоческий клюб розіслав такий комунікат: Клюб радив над справозданем своєї комісиї парляментарної о переговорах з правительством. В дискусиї забирало голос двайцятьох бесїдників, а відтак на внесене посла Кароля Адамека ухвалено таку заяву; „Хоч Чехи мають поставити ще ряд оправданих і конечних бажань, мимо того клюб, з огляду на істнуючі нинї відносини і з причин тактичних, постановляє предложених єму парляментарною комісиєю бажань не розширювати, не зрікаючись однако тим самим права ставити дальші жаданя. Клюб приймє з вдоволенем до відомости предложені єму парляментарною комісиєю жаданя, однако рівночасно заявляє, що коли би навіть ті жаданя були скоро довершені, то клюб не може доражувати своїм членам голосувати за такою угодою, котра не поліпшила би дотеперішної угоди, о скілько то дотикає економічних відносин Чехії. Клюб взиває свою парляментарну комісию, аби свої переговори з правительством приспішила так, щоби остаточна відповідь правительства могла бути уділена клюбови перед розпочатем мериторичних нарад над угодою. На внесене п. Зеґналя ухвалив клюб таку резолюцию: „Клюб уважає конечним, аби зелїзниця північно-західна і шляхи товариства державних зелїзниць були як найскорше удержавнені“. До комітету, що має тою справою займити ся і предложити клюбови відповідні внесеня вибрано послів: Бляжка, Кафтана і Зеґналя.

Вчера представив референт Бард в касацийнім трибуналї дальший рапорт в справі ревізиї процесу Драйфуса. Розбирав насамперед, чи треба на ново ставляти Драйфуса перед во-

Із споминів павука.

(Оповідане. — Глиньского).

Була чудова місячна ніч. Я кинув кілька ниток у воздух, а вітер зачіпив одну о галузи тополї, другу за галузки якогось корча, а трету за корч білої рожі. Основа була готова. Я спустив ся в саму середину і звідси розпочав свою роботу. Треба було покористати ся місячною ночию.

Місяць обливав своїм мягким, ніжним сьвітлом величезний парк, відбиваючи ся в блестячім озері і придавав цілому видови якийсь чарівний вид.

Чи знаєте ви павука? Ні одної хвильки не стратить він на дармо, бо уміє цінити своє коротке житє. Снував я свою тонку нитку, що повисла між небом і землею, бігаючи вперед і взад, доки не скінчив свого мешканя, що висїло між високою тополею і стіною розкішного дому. Не знаю чого, але ще нїколи сьвіт не видавав ся менї такий гарний, як сеї тихої, маєвої ночи. Правда, що я перший раз помістив ся так високо, але яким мізерним видавав ся менї мій домик в порівнаню з тим величезним, камінним будинком, в котрого вікнах сьвітило ся сьвітло і доходили якісь дивні звуки. Хто тут живе? Сотворіня подібні до мене? Що я говорю! Чи-ж є що спільного між мною а паном землї! В шпарах его дому скриваю ся від лїтних бур, бо мій воздушний домик за слабий в порівнаню з его розкішними палатами. Але і ми живемо, так як він, він дихає також тим самим воздухом, що і ми, і любить як ми.

Ясно, що у всїм він висший, лїпший від нас. Любов его без сумніву сильнїйша, чувства его і справедливість, честність у него висша, а що вже говорити о наших поступках.

Яким мізерним видавало ся менї моє мешкане і я сам. Сумно задумавши ся, спускав ся я по нитці на стїну дому, роздумуючи з завистию о тих півбогах, що в нїм мешкали.

Нараз долетїли до мене дивні, чаруючі звуки. Чим дальше я вслухував ся, тим сильнїйше опановувало мене одушевлене. Я спустив ся ще більше в долину, до одного з вікон, звідки долїтали ті дивні звуки.

Звістно, що павуки люблять музику. І у мене також било ся серце, коли я нїким непомічений входив в кімнату. Ах, перший раз був я в мешканю чоловіка. Що тут за розкіш! Коври, цьвіти, блестячі зеркала, а отворени́ми вікнами несе ся ароматичний запах рож і жасмінів.

І в тій розкішній кімнаті сиділо їх лиш двоє — мужчина і женщина. Вона тихо перебирає клявіші фортепяну, а він ніжно склонив ся над нею і глядить з такою любовю в її чудові очи! Вони видно люблять ся. Так глядять також і павуки, коли залюблені.

Як вони були гарні, а особенно вона! Я не міг відорвати очий від тої влюбленої пари і знов забилось у мене живійше серце. Я пізнав людску любов.

З других кімнат доходив гамір і радість, а вони відійшли тут, щоб бути на самоті. Менї захотілось підслухати їх розмову і я спустив ся ще низше, повиснувши майже над її головою.

Вона перестала грати, а він вхопив її руки і покриваючи безчисленними поцїлуями, прошептав:

— Мальвіно, я люблю тебе!

Я на своїй нитці спустив ся ще низше.

Він притиснув її до себе, губи їх стрітились і роздав ся слабий, ледви чутний звук поцїлуя.

— Я щасливий, — говорив мужчина. — Довго мрів про сю хвилю, бояв ся висказати тобі мою любов, бо я думав, що твоє серце ще спить. Скажи менї тепер: любиш мене?

— Люблю, Адольфе мій! — була відповідь женщини.

Я глянув на мужчину.

О, нїколи нема тільки безмежної любови і правди в очах павуків.

Я спустив ся на рожу, пришпилену на грудях дівчини, гордий таким близьким сусїдством з сотворінями, що зовуть себе вінцем всїх творів.

Нараз вона крикнула, глядячи зі страхом на білу цьвітку.

— Мерзкий павук! — ті слова почув я, а за тим слїдували сильний удар і біль.

енний суд, чи просто знести первістний засуд не відсилаючи справи до иншого суду военного. На кождий спосіб конечна річ, аби Драйфуса або раз вже увільнено або остаточно засуджено, щоби не лишало ся ніяких сумнівів що-до его вини. Відтак говорив референт о пятьох тайних документах і доказував, що конечна річ пізнати ті акти. Трибунал повинен мати ясне поняте о річи, бо инакше не буде міг видати свого ореченя. — Відтак забрав голос іменем жінки Драйфуса адвокат Морнар і вніс, щоби касацийний трибунал стягнув всі тайні акти, які відносять ся до справи та зарядив доповняюче слідство. По нім промавляв ґенеральний прокуратор Мано. Заявив, що справа Драйфуса належить тепер до загальних інституций судових і нічо не може еї звідси видерти. В тім процесі мусить бути тепер заряджена ревізия, або бодай промощена дорога до неї, але в ніякім случаю не може касацийний трибунал знести засуду, без переданя справи иншому военному судови до остаточного еї порішеня. Додав, що коли невинність Драйфуса буде доказана, треба буде енерґічно займити ся викритєм і покаранем правдивого виновника. Дальше сказав Мано: Щасте, що Драйфус дожие ще того дня. Инакше було би то страшне! Я пересьвідчений о его невинности; она мусить бути судово доказана в такий чи в инший спосіб. Вкінци жадав ґенеральний прокуратор заряджена ревізиї, уневажненя попередного процесу та відданє справи иншому военному судови. По внесеню ґенерального прокуратора перервано засіданє. Коли отворено его на ново, відчитав референт Бард лист ґенерала Гонса до президента трибуналу. В тім листі заперечуе Гонс, немов би він ужив слів, які наводить Пікар в мемориялі до міністра судівництва. Той лист доручено до актів. Відтак ще раз забрав голос адвокат Мормар. Домагав ся ревізиї, вказуючи на то, що одинокою підставою засудженя Драйфуса було „бордеро". Підносив новий факт, полягаючий на тім, що Анрі, як сам признав ся, допустив ся трех обманьств. Дальша розправа відбувае ся нині. При розправі було дуже богато публики, що цікаво але спокійно всему прислухувала ся. Демонстраций не було ніяких.

Новинки.

Львів дня 28-го жовтня 1898.

— Дирекция ц. к. державної школи промислової оповіщуе, що вписи до тої школи відбудуть ся в днях 1, 2 і 3 падолиста в сали засідань дирекциї в школі промисловій при ул. Театральній. Наука в тій школі тревае від дня 1-го падолиста до 31-го марта. Ученики, що окінчать цілий курс з добрим поступом, набувають тих відомостий, які суть потрібні до складаня приписаного законом іспиту перед іспитовою комісиєю ц. к. Наміснитства на майстрів мулярских, тесельских і каменярских.

— З аепархії львівскої. Презенти одержали оо.: Григ. Косар парох Гарбузова на Ратище і Ом. Кузьма сотрудник в Стриївці на Чепелі. — О. Григ. Прешляк одержав сотрудництво при церкви сьв. Ап. Петра і Павла у Львові.

— З станиславівскої епархії. Просьби о принятє в пресвитерский дім для рукоположеня належить внести до 1-ого грудня, а 6-ого грудня і лично в пресвитерскім домі явити ся. — Іменовані оо.: Ів. Клосевич з Гнильча (з нагоди 50-літного ювилею сьвященьства) совітником еписк. консисториї, А. Уляницкий з Лаповець сповідником сестер Служебниць также (на один рік), Дан. Бахталовский з Яблонова гусятиньским віцедеканом, катихит женьскої виділ. школи др. Григ. Литвинович дійстним совітником і референтом консисториї і пресвитер львівскої архіепархії о. Ант. Котецкий настоятелем наук в львівскій дух. семинарий. — До духовної семинариї приняті: на другий рік богословія: Лев Обушкевич, а на перший рік: Вас. Маньовский, Євг. Січиньский, Ісидор Ганкевич, Вас. Баран, Стеф. Проскурницкий, Ал. Павляк, Теод. Каркут і Стеф. Стотанчик. — Цертифікати на перший рік богословских наук дістали: Йос. Проць, Петро Павлюк, Кипр. Дума і Ів. Станецкий.

— Ювілейний комітет відродженя українсько-руской літератури подае ось таку оповістку:

Програма сьвяточного вечера в театрі ґр. Скарбка дня 31 жовтня така:

1) Драматичний пролоґ у двох відмінах — слова дра Ів. Франка, виголосить п. Л. Лопатиньский.

2) Кантата до слів Т. Шевченка „На вічну память Котляревского" — музика І. Кишакевича, виконае хор мішаний Боянів в супроводі войскової орхестри 80 п. п.

3) „Наталка Полтавка" комедио-опера в 3 відслонах Ів. Котляревского — виконае дружина театру при співучасти п. Ф. Лопатиньскої.

4) „Вечерниці" П. Ніщиньского — виконае мішаний хор Боянів в супроводі орхестри 80 пол. п.

5) Симфонія G-moll Вербицкого — виконае орхестра 80 п. п.

6) Апотеоза відродженя — образ із живих осіб.

Початок о годині 7 вечером. — Стрій сьвяточний (ґалевий). Верхня одежа мусить бути безусловно лишена в ґардеробі.

Програма „Наукової Академії" в сали „Народного Дому" дня 1 падолиста:

1) Привитанє збору.

2) „Значінє літературного відродженя в історичнім розвою українсько-руского народу" — відчит голови товариства проф. універс. М. Грушевского.

3) „Котляревский і его Енеїда" — відчит проф. універс. дра С. Смаль-Стоцкого.

4) Столітє обновленої українсько-руской літератури — відчит проф. університету дра Ол. Колесси.

5) Письменні і устні привіти.

Початок о годині 11 рано. — Стрій сьвяточний (ґалевий).

Того-ж дня о годині 7-ій вечером в сали „Почтового клюбу" *Сьвяточна вечера*, сполучена з промовами всіх верств українсько-руского народу.

При тім подаемо до відомости, що місця сидячі в театрі вже розпродані. — *Комітет.*

— Пошести. З Перемишлянщини доносять, що в селах Тернівцях і Красичині лютить ся дуже шкарлятина між дітворою. Смертельність велика, а головною причиною есть темнота селян, котрі не знають як коло недужих дітий ходити, а взивають лікаря звичайно аж в послідній хвили, коли вже ніякий лік не поможе. Дуже ревно трудить ся над спинением пошести повітовий лікар др. Дзиковский.

— Засуджений лихвар. З Тернополя доносять, що передвчера скінчив ся там процес про-

---

Рука пана Адольфа кинула мене досить далеко. Удар був так сильний, що я влетів в отворені двері кабінету, убраного також розкішно, але тут не було вже тої тишини і аромату, противно густий тютюневий дим дусив мене в горлі. Слуги в лівреях входили і виходили, розносячи холодячі напитки і вино. Посеред кімнати за столом грали в карти. Боячись, щоби мене хто не роздавив, я пійшов до близького письменного стола, вліз на него і сховав ся між паперами.

Длячого вона крикнула, длячого так жестоко обійшла ся зі мною?

Не вже-ж я так страшний, я таке маленьке, мизерне сотворіне.

Правда і то, що я страшно бридкий. Та велика голова, випулені очи, довгі, вигнені ноги, — все то так гидке, що вона мала право думати так само і про мою душу.

Чей же вона прекрасна тілом і душею.

Мої сумні думки перервав пан Адольф, що високо піднявши голову, з вдоволеним усьміхом увійшов в кімнату.

Товариші окружили его і посипали ся запити.

— Підняли ся ваші акциї пане ґрафе?

— Дармо питаеш, певно вони сильно спали, бо панна Мальвіна скрикнула, видко ти їй надоїв.

— О! ні! Тому був винен гидкий павук, не я — засьміяв ся ґраф Адольф.

Ґраф, панна Мальвіна, гидкий павук, шептав я. Та розумію ся, чим я можу бути для них? Чоловік і я!

Чувство власного безсиля ще сильнійше запало мені в душу.

— І що-ж панна Мальвіна вдоволена з тебе? — знов запитали ґр. Адольфа.

— Инакше і бути не може, я все йду на певняка — відповів ґраф.

— Добре залагоджуеш ти свої справи.

— Що-ж робити? Треба вже якусь жертву зробити для свого імени і роду. Мальвіна мае міліони, а я при своїм ґрафстві не маю нічого. Вірителі надто часто зачали зголошувати ся до мене, а у мене ані гроша. Сам Бог післав мені тю влюблену Мальвіну і треба би було бути скінченим дурнем, щоби не покористати ся таким щасливим складом обставин.

— Добре, добре, але що-ж буде з Льолею?

— То одно другому не перешкаджае. Гроші Мальвіни, а пестощі і поцілуї Льолі. Чи-ж може бути що ліпшого над мою женитьбу?

Мерзкий чоловік! — подумав я і почув, що моя маленька парсуна немов то і росте! Як жаль мені було тої бідної дівчини і як нарікав я на судьбу, що не дала мені дару слова. Я би спустив ся до неї і тоди, коли вона мріе про свого любчика, я шептав би їй в ухо: Не вір ему! Він не говорить правди.

Не знаю, скілько часу роздумував я, але оглянувшись, побачив я, що в кімнаті нема вже ні ґрафа Адольфа, ні его товаришів, а за столом сидів якийсь повний, лисий добродій і перебирав товстими пальцями якісь папері. Двері отворили ся і в кімнату увійшла старша женщина.

— Ти кликав мене? — спитала вона.

— Так! Ти певно знаеш, що ґраф Адольф осьвідчив ся о руку Мальвіни?

— Знаю і то власне я тобі хотіла сказати, але....

— Яке тут може бути „але"?!

— Але чи любить ві ґраф Адольф?

Барон засьміяв ся. — Моя дорога! пора би кинути ті всі ніжности. Чи може бути ліпша партия для нашої дочки? Вона дае гроші, він титул і імя, що мені так потрібне. Ніхто ніколи не рішив би ся посвоячити з такими parvenus як ми і я хочу вже раз забути, чим я був. В очах сьвіта ми тим подружем много виграемо. Наше баронство признав один лиш ґраф, а таким бароном може бути й мій камердінер, если би лиш умів зручно вести свої діла. Та що говорити! Закопаних гроший я не найшов, в рулетку не грав, а міліони маю. То кидае ся в очи! Фінансові операциї! Ха! Ха! Ха! Все то пусті слова; се ясно, що діло не могло обійти ся без операций над людьми! Порою і боюсь дотронути моїх гроший, бо так і здае ся мені, що почую якийсь стогін або крик. Завдяки грошам люди шукають мене, але я хочу іти далі, розумієш? І чи любить ґраф Адольф нашу Мальвіну, чи ні, то для мене всьо одно. У него титул і старинне імя, а то осліпляе людий. О минувшости хочу вже раз забути. Доволі жив я вже житєм мерзкого павука.

— Брехня, брехня, — крикнув я — але крику мого не почув той чоловік. О! ні! не було і не буде павука, що стидав би ся своєї минувшости. Снуе він нитку із самого себе на своє мешканє, а у других нічого не відбирае. Неправду, неправду, сказав ти, паночку, і житє твоє ні трохи не похоже на мізерне, але чесне житє павука.

Та нова обида зробила на мене дивне враженє, — мені здавало ся, що стаю все більшим і більшим. Але думати довго о собі я не міг, всі мої мисли були о бідній дівчині, що еї обманюе любчик, продае батько, а мати не уміе боронити.

Глянув я на барона, що сидів між купами паперів. Він писав якісь цифри, правдоподібно рахував приданє дочки. Мені захотілось приглянути ся близше тому півбогови, що его золоту люди так низько кланяють ся, але лиш я успів вийти зі своєї криївки, як барон здригнув ся і вхопив за двоник.

Задзвонив, льокаї вбігли в кімнату.

— Лінюхи! що ви робите? Так ви прятаете в кімнатах, що павуки лазять по столах. Єсли ще раз замічу щось подібного, то всіх вас розгоню.

тив лихваря Самуіла Байґля. Байґля засуджено на вісім місяців тяжкої вязниці і 500 зр. кари. Засуджений зголосив відклик від виміру кари.

— Фальшівники гроший. Ц. к. Дирекция поліциї у Львові довідала ся, що в околици Снятина утворила ся шайка фальшівників гроший і що глядає „мужів довірия", аби взяли на себе обовязок пускати ті підроблені гроші між людий. Дирекция поліциї вислала на місце аґентів, а ті винишпорили, що фальшівники мешкають в віддаленій коршмі в селї Реваківцях на Буковинї. Порозумівши ся з комендантом жандармериї в Снятинї, заїхали аґенти в супроводї 10 жардармів до Реваковець і в ночи обступили згадану коршму та увязнили Айзика Відмана 60-лїтного коршмаря, его синів Хаіма і Янкля і внука 15-лїтного Іцка та відставили їх всїх разом з найденими у них приладами до підроблюваня гроший і з 24 штуками фальшивих 1-ґульденових монет до ц. к. краєвого суду в Чернівцях. Два днї перед тим увязнили ті ревізори спільника Відманів Мортка Лястера в Снятинї і віддали его до тамошного суду.

— Спроневірене. Львівска поліция займає ся тепер цікавою справою. Перед тижнем виїхав якійсь п. Хшановский в околицю Станиславова, щоби там обняти посаду управителя дібр і приготовити собі помешкане. Перед від'їздом поручив свому знакомому С., бувшому дниорністови, відвезти свої річи вартости 2.000 зр. на зелїзницю і дав єму навіть в тій цїли фрахтовий лист на річи. С. відвіз річи на зелїзницю, але сейчас вернув з ними до міста, продав всьо ганделесам і утїк. Слїдство в тій цїкавій справі веде комісар Матковский. До сеї пори мало ще віднайдено річий, бо порозходили ся посредством ганделесів по цїлім містї. Згаданого дниорнїста доси ще не вислїджено.

— Добрий купець. Авраам Шварц купив від селянина Клима Фіґурского на торзї у Львові за 40 кр. чеснику і дав єму ґульдена та зажадав решту. Селянин, занятий продажою, бо богато людий обступило віз, відіслав Шварца по решту до жінки, що сидїла на возї. Жінка видала Шварцови 60 кр. і він відійшов з купленим товаром. Однако незадовго вернув назад, віддав Фіґурскому чесник і зажадав звороту ґульдена. Селянин віддав ґульдена а чесник відобрав і проворний Шварц заробив тим способом 60 кр. То заохотило его до дальшої проби і він зробив другий раз так само. І тепер Фіґурский не здогадав ся обманьства та відобрав чесник а ґульдена звернув. Однако щастє засліплює чоловіка і таке лучило ся Абрумкови. Не вдоволяючи ся витуманеними 1 зр. 20 кр. хотїв купити ще й третий раз за 40 кр. чеснику; але коло воза не було вже так глїтно, селянин прийшов до себе, і коли порозумів ся з жінкою, побачив, що Шварц обманив его. Наробив крику і придержав мантїя при помочи других людий, доки не надійшов поліцаянт і не завів чесного купця до Іванової хати.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і виховане.

Добрі ради.

— Впорядкована наука господарства (I. Рільництво). Для господаря єсть дуже важна річ, щоби він умів розпізнати, яка его земля, на котрій приходить ся єму господарити, бо тогди буде він не лиш знати що на нїй сїяти і садити та яких уживати знарядів, але й чого потреба щоби єї урожайність піднести. В нинїшних часах треба уживати до поправи землї всїляких штучних навозів; але именно тих може лиш з користою уживати, хто розуміє ся добре на своїй земли. В ріжних сторонах нашого краю суть ріжні землї і длятого годї о кождїй говорити окремо; але хто знає загальний склад управленої землї, той вже легко зможе розпізнати всїляку землю. Длятого то поговоримо тут загально о всїляких родах землї. — §. 5. Піскувата земля. Де звітріло пісковате камінє (т. зв. пісківцї) або де з поконвіку лишили ся великі насипи піску, там єсть земля пісковата. Она має в собі 80 до 100 прц. кварцового піску, а урожайність єї зависить від тої домішки, яка пізнїйше до неї прибула. Коли земля пісковата єсть зложена з грубих зерен або й з дуже дрібоньких, нічим з собою не сполучених, то називає ся щирим піском. Чим дрібнїйший пісок, тим більше творить він по дощах або по вохкій зимі збиту масу, котра держить в собі довго вохкість і на весну дуже пізно огріває ся. Длятого на такій земли зачинають ростини розвивати ся аж в маю або в червни. Задля того, що пісковата земля не держить ся добре разом, називаємо єї легкою, она тим борше висихає, чим більше зерно піску. Пісковата земля огріває ся борзо і сильно та держить тепло досить довго; задля того обсихає на весну борше а ростини зачинають борше рости і борше доспівають, як під тими самими услівями на инших землях. Гній на пісковатій земли борше розкладає ся і длятого пісковату землю треба частїйше гноїти, як землю глинисту. Також не добре на пісковату землю вивозити богато гною нараз; лїпше по трохи а часто. На пісковатій земли удають ся: жито, бараболї, гречка, пшениця не удає ся кажемо длятого, що то житна земля. Коли підсонє вохке, а пісковата земля має в собі трохи глини, в котрім то случаю називаємо землю глинковато-пісковатою, то при добрій управі можуть на нїй удавати ся ще й деякі роди конюшини, лен, горох і тютюн. Пісковату землю можна поправляти иншими родами землї, котрі мають в собі глину і вапно, обірником, зеленим гноєм (вовкиною або люпином) через закладане сїножат або пасовиск і через поглублене почви.

Телеґрами.

Відень 29 жовтня. Вчера відбуло коло польске засїдане. Раджено над справою конскрипцийних податків і ветеринарийною угодою. Паради задержано в тайнї.

Париж 29 жовтня. Маршан виїхав з Фашоди до Каіра, аби зложити лично рапорт французскому амбасадорови і дожидати дальших приказів.

Берлин 29 жовтня. При виборах до сойму пруского консервативи стратили кільканайцять мандатів в користь поступовців.

Рим 29 жовтня. Менелик виступив в похід против Рас Мангаші з 100-тисячною армією і 70 пушками.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

Льокаї кинули ся до мене. Небезпечність була велика; де я і не ховав ся, всюди мене постигали. Видячи, що не уйти менї їх мстивої руки, я скоро сховав ся в рукав одного льокая, і вони не могли вже мене найти. Так я дістав ся з кімнати в довгий коридор, і ледви що льокай успів вийти з кабінету, як по коридорі залунали чиїсь кроки і я побачив панну Мальвіну. Льокай йшов попри ню і я скочив на єї білу сукню і притаїв ся в складках.

Мальвіна увійшла в свою кімнату і кинула ся на кушетку. Вона усьміхала ся, певно думала о любім чоловіцї і не підозрівала, що він єї так обманює.

Чудова, місячна ніч, піснї соловіїв, воздух наповений ароматом цьвитучих цьвітів, — все то було так гарне, так наклонювало до пестощів і любови. Ми, павуки, нїколи не спимо в такі ночи, але певно, що нїхто з нас не відчував так красоти тої чарівної ночи, як та молода дївчина. Що серце павука в порівнаню з серцем дївчини!

Панна Мальвіна підняла ся з кушетки і вийшла в сад. Минула чудову липову алею, стала на полянцї облитій місячним сьвітлом і стала прислухувати ся. Небавом почув я мужескі кроки і обурив ся цїлою моєю маленькою душею, думаючи що йде пан Адольф з новим фальшом, запевненями любови і зрадними поцїлуями. Нї! Нї! Я не допущу до того, а єсли він задумає поцїлувати єї, то я єго укушу.

Кроки зближали ся Я чув як било ся серце молодої дївчини і роздумував лиш над способом, як би вибавити єї з нещастя.

Зза дерев вийшов мужчина, але то не був ґраф Адольф. Молодий мужчина підбіг до неї і став осипати єї руки безчисленними поцїлуями:

— Малвіно!....

— Тихше!.... тихше!.... напоминала вона его, оглядаючи ся на всї сторони.

Вона стояла коло корча білої рожи, де була зачіплена одна нитка мого мешканя.

— Пане Авґусте! — начала вона, — я хотїла видїти вас і попрощати ся з вами.

— Я вас не розумію, — відповів молодець.

— Я любила вас, але ви повинні були знати, чим то скінчить ся. Сегодня я стала нареченою ґр. Адольфа.

Я вилїз на корч білої рожи і слухав.

— Нареченого мого я не люблю, але я мушу бути его женою.

— Чи родина вас до того приневоляє, дорога моя? — сумно спитав мужчина.

— Нї, не родина, а розум каже менї так зробити.

— А серце?

Вона говорила далї: Так! розум! зрічи ся тої партиї було би глупотою. Титул, положенє поможуть менї забути мою любов, з котрою менї було так мило. Але ви зрозумієте мене і не станете менї робити докорів. Пращайте! пане Авґусте! Згадайте часом о тім, що було, як о прекраснім снї, що як тонка нитка павутини кождої хвилї може пірвати ся.

— О, неправда, неправда, дївчино, — зачав я. Тонка наша нитка, але не лиш вітер не може єї пірвати, устоїть ся вона і против бурі, а єсли навіть розірве ся, то ми єї сейчас звяжемо. І нїколи павуки не затопчуть в болото своїх лїпших чувств.

Так шептав я, чуючи себе незвичайно сильним і великим в тім величезнім Божім сьвітї.

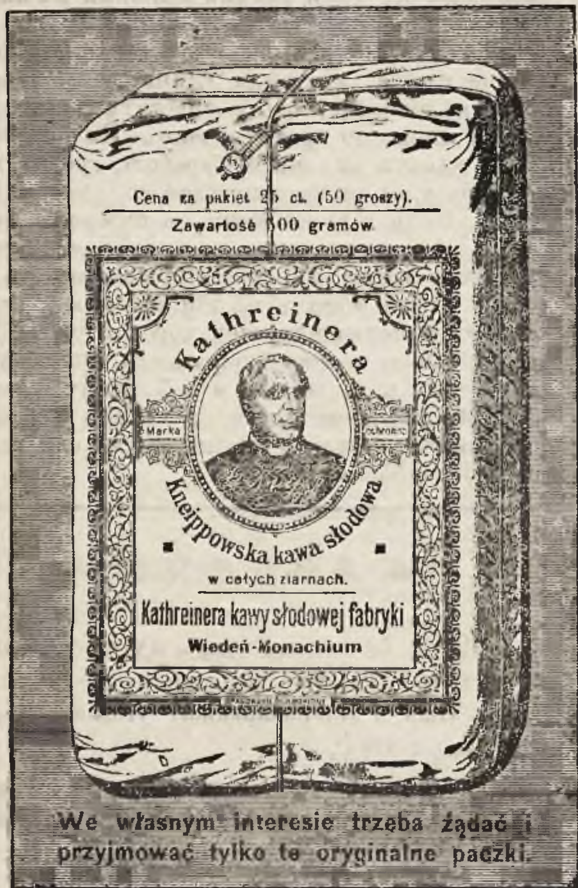
Не знаю, що було дальше! Я забрав ся в своє піднебесне мешканє і нїколи вже не приглядав ся панам землї, що звали себе вінцем всїх творів, і нїколи вже людске величе не осліпило мене.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

Поручає ся торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

4 3/4 кільо кави

netto вільне від порта за посліплатою або за присланем гроший. Під гваранциєю найлїпший товар.

Африк. Мока перлова . .	зр	3·70
Сантос дуже добра . .	„	3·42
Сальвадор зелена найлїп.	„	4·35
Цейльон ясно-зел. найлїп.	„	6·10
Золота Ява жовта найлїп.	„	5·90
Перl кава знамен. сильна	„	5·55
Арабска Мока дд. аромат.	„	6·90

Цїнники і тарифа цлова даром.

ETTLINGER & Co., HAMBURG.

Старим і молодим

поручаю недавно видану і значно побільшену книжку радника мед. дра Мілера о

недугах тайних і нервових і радикальнім їх вилїченю.

За надісланем **60 кр.** в марках листових, висилає вже оплачену посилку

CARL ROEBER, Braunschweig.

НАУКУ КРОЮ

і шитя убрань дамских

систематично проваджену, подають в ряді статій **„MODY PARYSKIE"** найдешевше і найгарнїйше ілюстроване письмо для жінок.

Кожда з пань запізнавши ся з тими статями, буде могла без помочи кравчинї зробити для себе відповідну туалету.

„MODY PARYSKIE" коштують квартально лиш 1 злр., піврічно 2 злр., річно 4 злр., а пренумерату належить присилати до Амінїстрациї **„Mód Paryskich"** у Львові ул. Личаківска ч. 27.

Ново отворена

Аґенция дневників і оголошень

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.

принимає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

„TYGODNIK ILLUSTROWANY"

розпочинає з 1899-им роком 10-ий рік істнованя і буде виходити дальше в значно збільшених розмірах так в части лїтератскій як і ілюстрацийній.

Почавши від 1-го сїчня 1899 року зістане розширений безплатний додаток повістевий „Tygodnika", крім того **кождий пренумерант „Tygodnika"** окрім самого письма і дотеперішного додатку повістевого долучаного в аркушах — одержить

без нїякої доплати

анї за книжки анї за пересилку тих книжок

ЯКО ПРЕМІЮ

12 томів творів Сєнкевича (річно)

(один том що місяця).

Твори Сєнкевича вийдуть в новім старанні́м виданю **виключно для пренумерантів** „Tygodnik-a illustrowan-ого" і обіймуть **всї повісти, новелї і листи з подорожий**, коротко сказавши, цїлий доробок лїтератский знаменитого писателя. Кождий том тої „Біблїотеки Сєнкевича" обіймати буде що найменше 10 аркушів друку на добрім папері і четким друком.

Пренумерату для Львова і цїлої Галичини принимає:

Головна Аґенция і Експедиция „Tygodnik-a illustrowan-ого" у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9,

та всї книгарнї і контори письм.

Пренумерата „Tygodnik-a illustrowan-ого" разом з додатками і преміею виносить:

У Львові:		В Галичинї разом з пересилкою почтовою:	
Квартально	3 зр. 60 кр.	Квартально	3 зр. 75 кр.
Піврічно	7 „ 20 „	Піврічно	7 „ 50 „
Річно	14 „ 40 „	Річно	15 „

Числа оказові і проспекта даром висилає:

Головна Аґенция і Експедиция „Tygodnik-a", Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).